

Fay Hattındayız-3

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (67.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُمَّ رَبَّ الْعَالَمِينَ. صَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Zamanımızın fitneler, karışıklıklar ve sıkıntılar zamanı olduğunu hem gözlerimizle görüyoruz hem de Resûlullah aleyhisselamın haberlerinin gerçekleştiğini şahitliğimizle iyice anlıyoruz.

Ama cenneti kazanmak, cehennemden kurtulmak ve Allah'ın razı olduğu müminler olmak açısından bizimle ilk nesil arasında bir fark da yoktur, buna da iman ederiz. Onlar Ebu Cehil'e ve Ebu Leheb'e karşı imtihan kazanıp dünyadan gitmek durumundaydılar; biz de siyasetin, ticaretin, internetin ve dünya zalimlerinin fitnelerinin karşısında ibadetlerimizi yapmak ve Rabbimizin rızasını kazanarak cennete gitmek durumundayız. Onlar hangi cennete gireceklerse biz de inşallah aynı cennete gireceğiz.

O ilk neslin muhatap olduğu fitnelerle bizim fitnelerimiz arasında bir fark varmış gibi hissediyorsak da Allah Teâlâ tam adaletiyle hükmeden bir Allah olduğuna göre onlara kolaylık göstermişken bize zorluk çıkaracak değildir. O, kullarına zulmeden bir Allah değildir. Orası Medine'ydi, burası İstanbul; onlar örfle ve atalarının görgülerini aşamamakla uğraştılar, biz de internet ve medyayla uğraşırız. Ama sonuçta herkes ya Rabbinin rızasını kazanıp cennete girer veya rızadan mahrum olup cehenneme düşer.

Bu hakikat gösterir ki bizim bugün fitneler yumağı içinde kalmamız kesin bir kayıp anlamına gelmemekte, imtihan devam etmektedir. Göklerde ve dünya yer küresinde bir şey değişmemiştir. Toprak hâlâ buğday bitirmekte, hâlâ Âdem'in çocukları yaşamaya devam etmekte ve İblis de İblisliğini yapmaktadır. Teknolojinin adının değişmesi, siyasetin tarzında farklılık olması müminin Allah'ın kulu olduğu ve her zaman-şartta rıza-i ilahinin peşinden koşacağını değiştirmez.

Böyle bakabildikten sonra gökten fitne yağsa bile imanı olan için bir değişiklik yoktur. Buruc suresinde önümüze örnek olarak getirilen Ashab-ı Uhdud, alevden çukurlara atılırken bile Allah demekten başkasına razı olmamışlardır. Öte yandan evlerinde keyif sürerken zevkten dört köşe olanlar cehenneme gidebilmişlerdir. Mesele zorluklarda iman kaybetme meselesi değil, bulunulan her mekânı kul olarak değerlendirebilmektir.

Dünya ne yöne dönerse dönsün, müminin kiblesi bellidir. İşkence altında veya keyifli zamanlarda olmak kritik önemde değildir, imanımız yüreğimizde ne kadar durmaktadır, önemli olan budur. Bu aşamadan sonra fitnenin adı önemini kaybeder.

İnternete batmayan, medyada sürünmeyen, fuşun en ucuz ikram nesnesi hâline geldiği zamanımızda iffeti ve ahlakıyla yaşayan, sabah namazına kalkmayı uyumaktan daha lezzetli bulan bir anlayışla yaşayan genç mümin ha Mekke'de ha Moskova'da olmuş, bir şey fark etmez. Kâbe'nin tam dibinde ömür geçirip üstelik Efendimiz aleyhissalatu vesselamın akrabası olan ama sırf atalarının geleneklerine sırt çeviremediği için iman ile şereflenemeyen kimselerden daha hayırlı değil midir bu genç?

Ebu Bekir, Musab, Nesibe, Zeyneb radiyallahu anhüm gibi olmak isteyen, samimiyeti de tavırlarından okunan ve bunu bir edebiyat-gösteriş niyetiyle söylemeyen, girdiği amfide, arkadaşlarıyla gittiği salonda, katıldığı düğünde, cenazede, şakalaşırken de hakikaten o sahabiler gibi olmaya çabalayan kimsenin duruşuna karşı fitne de neymiş! Şeytan hangi fitneyi estirse estirsin, Rabbinin kazanıyor olduktan sonra kaybedenlerden olmak yoktur.

Fitneler vahim ve gerçekten korkunç, camilerin içinde dahi fitnelere korktuğumuz zamanlardayız, doğrudur. Ancak Allah kul ile ve kulun gözü de Allah'ın Arş'ına dikili olduğu sürece zarar yoktur. Zarar,

Allah ile olduğunu iddia ettiği hâlde en çürük dallara basıp akla hayale gelmez tuzaklara takılı kalmak sonucunda iddiası ile tersleşmekle olabilir.

Bir mümin, yedi milyarlık dünyada tek başına kaldığını ve ondan başka Allah, Muhammed aleyhisselam, Kur'an ve şeriat derdi taşıyan insan kalmadığını düşünüp yine de son nefesine dek Rabbinin şeriatını zikre devam edeceğini söyleyen kimse gibi olmalıdır. Elbette milyonlarca müminle beraberiz ama velev olmasaydık yine de duruşumuz bu olacaktı şeklinde tasavvur etmeliyiz. Bunu gerçekleştirecek müminin öncelikli işler planı olmalıdır, acil fitne planı.

Bu plandan kasıt, üniversiteye giderken karşı cinsle ilgili tehlikelere takılmamaktan ibaret değildir. O büyük bir planın yalnızca bir parçasıdır. Ev alırken faize bulaşmamaktan da ibaret değildir. O da yalnızca bir parçadır. Ümmetimiz adeta siyasetten ziraata kadar her alandan itilmiş bir ortamda kaldığında yeniden Medine'yi ve Resûlullah aleyhisselamın yeşerttiği medeniyeti acil bir çalışma planı ile uygulayacağımız bir plandan söz etmeliyiz. Ekonomi, silah sanayisi veya sosyal politikalar da bu planın içinde ana hatlarıyla olacaktır. Fitne bombardımanına ve ümmet-i Muhammed'i kuşatan musibetlere karşı en acilinden bir eylem planıdır bu ve yangından ilk kurtarılabacaklardır.

1- Bütün bunlar Allah'ın şeriatını o veya bu nedenle bir kenara ittiğimiz için başımıza gelmiştir. Dolayısıyla birinci işimiz, hiçbir ön şart olmaksızın Allah'ın şeriatına teslim olmaktır. Ümmetimiz hiçbir ön şart koşmadan Allah'ın şeriatına yönelmek zorundadır. Çünkü Allah Teâlâ bizi boynu bükük, secdede ve rükûdaki kulları olarak görmek istemektedir; inatçı, asi, başkaldıran kimseler olarak değil.

Yalnızca cuma namazında rükû etmek değil önemli olan; sosyal hayatta da ticaretimizde de askerî yapımızda da siyasetin yönlendirdiği herhangi bir birimde de Allah'ın kulları olacağızdır.

İlk şart yüzde yüz olarak, hiçbir eritme ve eğitme yapmadan Allah'ın şeriatına teslim olmak, öncelikle de bunun ortamını oluşturmaktır. Aksi takdirde Kadir Gecesi'nde yapılan dualara âmin dedirtemeyiz, Allah'ın musibetler olarak içimize indirdiği cinayetler, gasplar, huzursuzluklar, iç güvensizlikler kesinlikle gitmeyecektir. Çünkü Allah rahmetini şeriatına teslim olan kullarına indirecektir.

Şeriatın seçip seçip alanlar marketten domates, pazardan karpuz seçer gibi alırlar da yalnız zikir bölümünü ya da siyaseti yahut fıkıh kısmını alıp gerisini 'uzmanlara' bırakırlarsa kesilmiş bir insan kolunu sahiplenip çocuğunun olduğunu düşünen kimse gibidirler. Bir kol bir çocuk değildir, o yalnızca bir koldur.

2- Bedeli ne olursa olsun, köyümüzdeki ikinci camiye yıkmak da olsa müminler bir arada, tek vücut olmayı becermek zorundadırlar. Köyde bir cami var, gereksiz yere ikinci cami yapılmış ve Müslümanlar da 'o caminin adamları' ile 'bu caminin adamları' olarak bölünmüşlerse esasen iki cami de işlevini yitirmiş, kıblesi aynı olduğu hâlde fraksiyonu başka Müslüman oluşturmuştur. İkinci cami artık bir cami israfı olarak karşımıza çıkmış demektir ki bunu en ağır ve riskli örnek olarak zikrediyoruz.

O camiden feragat etme, anca köy dolup taşıtığında kullanılmak üzere kapısını kilitleme pahasına da olsa namazları tek bir imamın arkasında, tek bir imamlıkla Allah'ın huzuruna çıkılmalıdır. Örnek olarak camiye seçiyoruz ki çok zor gerçekleşebilecek bir ihtimal olmasına binaen 'nerde kaldı ki' türünden örnekler kolaylıkla anlaşılabilir. Kendi vakfının tabelasını, kendi grubunun hocasının kitaplarını bu tek bir ümmet olmayı gerçekleştirebilme hedefi uğruna feda edilebilmeye hazır olunsun. Yeter ki Kâbe'nin etrafında toplandığımız, fizikî örnekleriyle anlaşılabilir olsun.

Şunu yapıp gülünç olamayız: "Ey ümmet, gelin etrafımda birleşin, yoksa bu dağınıklık Allah'ın azabına sebep oluyor" deyip kendi etrafımıza, kendi vakfımıza çağırarak davet değildir. İcap ederse kendi vakfımızı kapatabilmeliyiz. Dağınıklığın nedeni şayet imamesi farklı bir tespihimiz olmasıysa o tespihi

atabilmeli, tek imameli tespih altında birleşebilmeliyiz. Her türlü bedeli ödenebilecek kıvamda ve ciddiyette ümmet olmak budur.

Bu yapılırken de milyonlarca insanın ihlasına ve şeriata bağlılığına vesile olmuş Ebu Hanife'nin mezhebini gevşetmeyi göze alacak değiliz; ancak ona bağlılığımız oranında sevgimizi İmam Şafii'ye gösterirken ona gösterdiğimiz gibisini de mesela Ahmed bin Hanbel'e uygulayacağız. Mezheplerimizi birbirimizin zafiyetini ölçme unsuru olarak kullanmak, tabelalarımızı birbirimize fors aracı yapmak tek bir ümmet olabilmek hedefiyle bağdaşmaz.

3- Şeytan, ümmetimizin son zamanlardaki fakr u zaruretini ve içine düştüğü sefaleti iyi bir malzeme olarak kullanıp bize dünyanın karpuz bostanlarını, mısır tarlalarını, domates bahçelerini cennetten bir bahçe gibi göstermektedir. İnsanlar köylerindeki iki yüz metre karelik yerlerini adeta Firdevs cennetinden bir arazi zannedebilmektedirler. Yazlıklara tapınılır oldu, mekânlar kutsallaştırıldı.

Bilhassa yeni nesil, Allah'ın cennetinin ne dengi ne hayali ne de benzerinin olmayacağını, yaşamakta olduğu kâinatın tamamı bahçe olarak verilse cennetten ayak basılacak yer kadar değerli tutulamayacağını iddia eden bakış açısıyla donanmalıdır. Dünyadaki bahçelerin cennetteki bahçelerimizin muadili gibi gözümüze sürme yapılmasına karşı bir değişiklik hamlesine girmek zorundayız. Çürüyen otların, böceklenen kirazların bulunduğu bahçeler Allah'ın cennetinde ihsan edeceği bahçelerin karşısında hiçtir.

'Bahçe'yle kastettiğimiz de Çorum'un bir köyünde bulunan cevizlikten çok, içinde memurluğun, diplomanın, iş-gayrimenkul sahibi olmanın da örneklendirilebileceği, daha hassas bir konudur. Bahçe bizim için belki olsa olsa şehit olup defnedileceğimiz toprak parçası olabilir, dünyanın nihaî 'bahçe'si anca o olmalıdır. Dünyadaki bahçeler ve bununla simgelemeye çalıştıklarımız, üzerine canlar, imandan tavizler verilen şeylerdir. Allah'ın rahmeti ve inayetiyle bizim için böylesi şeyler yok hükmünde olmalıdır. Bu bizim metrekaresi çok pahalı bir arazimizi elden çıkarmamız gerektiği anlamında değil, şüphesiz; onu cennete bedel bir arazi olarak sahiplenmemekten söz ediyoruz.

4- Bütün çeşitleriyle cihada hazır durmalı ve becerebildiği cihadı yapabilen bir Müslüman olmalıyız. Eğitimimiz, nesil yetiştirmemiz, vakıflarda görev alma planımız cihat mantığı üzerine olmalıdır. Cihattan anladığımız da yalnızca Bedir, Uhud, Tebük'ten ibaret değildir. Rabbimiz Tebük cihadını övdüğü Kur'an'ında, "hepiniz Tebük'e gitmeyin, bir kısmınız geride kalıp ilimle meşgul olun" diye de buyurmuştur.

Cihat, neyle yapılması gerekiyorsa odur. Para ise para, can ise candır. Bir liderin emrinde, bir arada olmak, mümin toplum olarak şûra ile yönetilmek ise o zaman da odur. Yoksa bazılarının zannettiği gibi cihat Tebük gazvesi, Mekke'nin fethi, Hendek muharebesi ya da Kadisiye savaşından ibaret değildir. Bunlar cihadın türlerinden yalnızca birinin örnekleridir.

Çünkü bu mücadeleler, şirkin gidip imanın gelmesi için yapılmıştır. Kadisiye'nin ve Yermük'ün kazanıldığı yerlerde bugün yüzbinlerce ezan okunmaktadır. Toplamı hesaplandığında, iki günlük savaşla halledilen mesele, toplam kazanımın kaçta kaçına tekabül eder? Bir şeyin çok değerli, zirve ve en üstte olması onun tek olmasını gerektirmez. İnsan beyinsiz olmuyor ama tek başına beyinle de insan olmuyor. Cihat da böyledir. Yalnızca bir köşesinden tutup götürdüğümüzde elimizde kalacaktır.

Cihada hazırlıklı olmak, cihadın her türüsüne hazırlıklı olmak anlamına gelir; kalemle, emr-i bi'l-maruf ile, nehy-i ani'l-münker ile ama muhakkak bir şekilde hazırlıklı olunmalı. Cihat farklı algı operasyonlarıyla ümmetin ajandasından çıkarıldığı, unut/tur/ulduğu zaman Allah Teâlâ'nın fitnelere ve fesada karşı bize yardımını bekleme hakkımız yoktur. Zira fitnelere karşı mücadele de bizatihi bir cihattır.

5- Ümmet olarak aynı zamanda dünyayı imar etmek için gönderildik. Kâbe'yi tavaf için hacca gitmek mecburiyetinde olmamız gibi hacca gideceğimiz yolları yapmayı, yüksek katlı otellerde hacıları misafir etmeyi, insanlar hacca daha kolay gidebilsinler diye uçaklar, uçaklardan daha seri vasıtalar yapmayı Allah'tan emir olarak aldığımızı bileceğiz.

Bir yandan bütün insanlığı Kâbe'ye çağırıp öte yandan onca insanın ihtiyacını giderecek iyi bir su sistemi kuramamak çelişki olur. Bunun bedelini de ümmet-i Muhammed öder.

İmar vazifesini kâfirlere bırakamayız. Cep telefonundan masa telefonuna, uçağından füzesine kadar insanlığın menfaatine olan bütün teknolojik yatırımlar Müslümanlar'ın eliyle olmalıdır. Bu ihmal edilmiştir. Esiri olmadığımız teknolojiye, maddî yapılanmaya ve kalkınmaya yüzümüzü dönmeliyiz.

Laboratuvarlarda ve masalarda proje çalışacak çocuklarımız olmalıdır fakat elbette bütün zeki çocuklarımızı fen bilimlerine ayırıp orada çürümelerini, fen bilimlerine tapınarak geçinmelerini kastediyor da değiliz. Sabah namazından önce virdini okuyan, sonra ofisine gidip Müslümanlar için projeler geliştiren, ay sonunda da yükseğinden maaşını alıp çoluk çocuğıyla geçinen bir mümin mühendis profilinden söz ediyoruz.

Müslümanlar'ı yönettiğini söyleyenler bu konularda ihmalkâr davranıyorlarsa, mümin genç, tek başına bunun altından kalkmayı göze almalıdır. Madem hiç kimse yoktur, o mümin genç çekirdek olarak kalmıştır. Allah matematik kabiliyeti vermediyse sanat kabiliyeti vermiştir. İnsanoğlunun sanattan, teknolojiden, ticaretten, ekonomiden, şeriat ilimlerinden istifade edeceği her şey muhakkak ortaya çıkarılacak ve maddî yapılanma ihmal edilmeyecektir. Toplu olarak yapılmıyorsa bu, tek başına kalan mümin elbette bunlardan birinde kabiliyetlidir. Allah kimseyi boşuna yaratmaz, o büyük planda boşluk yoktur.

'Hiçbir işe yaramayan' bile oturup Rabbine, "ey Allah'im, ben bir iş beceremedim ama eşimle bir arada olup çocuk doğurmaya gayret edeceğim ve o çocukları sana kurban, şeriatına da hizmetkâr olarak yetiştireceğim" der. Bu çok büyük bir azimdir. Mümin, hiçbir iş yapamasa dahi Rabbine peygamberler, sıddıklar, şehitler düzeyinde kavuşabilir, niyeti sayesinde. Müminin niyeti amelinden büyüktür.

6- Bu ümmet masa başı ümmeti değil, saha ümmetidir. Dolayısıyla 'projeler'den değil, insandan etkilenir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi gözlerinin önünde gören ashab-ı kiram, 23 senede insanlığın efendileri olmuşlardır. Ebu Bekir radiyallahu anha tek başına, onlarca kabilenin isyan edip irtidat ile dinden çıkmasına karşı "Medine'de kurtlarla bir başıma kalsam da davamdan dönmem" dedirten o dik duruşun örneği ortada olduğundan, ümmet de çok geçmeden aslına dönüvermiştir.

Ömer radiyallahu anha coşmuş bir cennet ırmağı gibi yürüdüğü için insanlar onun peşinden gitmişlerdir. Basra sokaklarında Hasan-ı Basrî, adeta Resûlullah aleyhisselamın anlattığı bir timsal gibi yürüdüğü için insanlar onu seyredip namaz kılmaya başlamış, oruç tutmuşlar, cenneti hatırlayıp cehennemden korkmuşlardır.

Öyleyse ümmetimizin önder örneklerini kıyamete kadar muhafaza etmek zorundayız. Bu da iki anlama gelir:

-Başta Resûlullah aleyhisselam ve ashabını, onların peşinden gelen tâbiin ve tebe-i tâbiin nesillerini, sonra da fiilî hizmeti bulunan âlimler, mücahitler, salihler, evliyadan olanların varlığını bilip hiçbiri putlaştırılmadan eskitilmesine de razı olunmayacaktır.

-Bugün ümmetin örneği olarak var olan büyüklerimiz de eskitilmeyecektir. Özellikle son yüzyılda ümmet-i Muhammed'in uleması, sulehası ve meşayihî üzerinde koparılan fırtınalar ve zaman zaman İskipli Atıf Hoca gibi, ipe götürülerek veya sefil görüntülere mahkûm edilerek değersizleştirmeye çalışmalar, Resûlullah aleyhisselamın makamı olan imamlığı, Bilal-i Habeşî radiyallahu anhanın makamı

olan müezziniği ve Übey ibni Kâb'ın makamı olan Kur'an muallimliğini hiçbir memurluğa yerleşemeyen, başka işe alamayan, en düşük puanla kazanılan branşlar hâline getiren anlayışlar birer suikasttır.

Ashab-ı kiramdan günümüze dek gelen isimleri ümmetimizin şerefi olarak görmek zorunda oluşumuz gibi bugün yaşayanları da -çapları ne olursa olsun- bu şereften pay alanlar cümlesinden görmeliyiz. Bu isimler şayet hak etmiyorlarsa ıslahlarını söylemeliyiz, hak ediyorlarsa da ümmetimizin varlığını hesap ederek önde duran kimselerin hepsinin prestijlerini korumak durumundayız.

Bu arada birbiriyle kavga edip ümmet adına enerji kaybeden ulemadan veya siyasetçilerden önderler konusunda da ızdırabımızı Allah'a havale ederiz. Biz onları topluca korumaya çalışırken onların birbirini yemesi fitnemizdir, bunun şikâyetini Rabbimize yaparız.

7- Emelimiz korkumuzdan daha güçlü olmalıdır. Çünkü Allah'ın rahmeti, azabını geçmiştir. Müminlerin heyecanları, korkularından daha küçük olamaz. Rabbimiz ki yeryüzündeki onca isyana rağmen rahmetini öne geçirmiştir. Müminlerin ufku görüşleri önlerindeki endişelerinden büyük olmalıdır.

Kur'an-ı Kerim'in sadece tehdit ayetlerini okuyup gerisini bırakanı dinlememek de bu tavrımıza dâhildir. Reisü'l-kurra hafız Abdurrahman Gürses, zannederim ki son icazet merasimindeydi, hafız talebeleri sırayla aşr-ı şerif okurken hafız efendilerden birinin okuyuşunu dinlemekteydi. Okuyan hafız efendi, azap ayetlerinin olduğu bölümden seçtiği aşrını bitirip 'sadakallahulazim' deyince hoca efendi müthiş bir tepki göstermiş, "rahmet ayeti bulamadın mı!" diye gür sesle haykırmıştı.

İnsan zanneder ki biri camiye çıplak girmiş! İçi ne kadar rahmet dolu, nasıl bir umut taşıyor ki bitirilen okuyuş rahmet ayetiyle olmadığı için canı sıkılıyor. Hoca efendi, Müslümanlar'ın sıkıntılı zamanlarından birinde hiç olmasın okunan Kur'an ayetlerini rahmetle bitirmek arzusundaydı. Beyazıt Camii'nin kible tarafındaki kabrinde medfundur. Umduğu rahmetle sabahlamasını Rabbimizden dileriz. Hayatım boyunca hiç unutamadığım hatıralarımdan biridir, Allah ona rahmet eylesin.

8- Yapılan iş ne olursa; küçük bir gezi, büyük bir vakıf kurma, şehir planlaması, parti toplantısı... hepsini şûra ile yapacağız. Birimizin akıllı putlaştırılmayacak. Hepimizden akıllı olan kişi de ilerisinde olduğu kimselere tenezzül edecektir. Ümmetimiz namaz ümmeti olduğu kadar şûra ümmetidir, istişare eder. Birini kısmak erimektir. Bir arada duran toplu aklımıza acilen ihtiyacımız vardır.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.